Antono ja Wilip palkfusid emmast nüüd selle emmanda paiasse seniks, ja se emmad, kes Antono heldet wisi kohhe tähhele pannud, ja sedda märki ommast silmast ei lasnud, wallitses Antonut; ning laskis kohhe temmale ued rided tehha, ja ehhitas tedda nenda wälja, et iggamees tedda Wilipist, kellele ta keik Ramo rided andis, wois ärra tunda.

Antono essimenne palwe emmanda käest olli nüüd, et ta omma pole aasta palka ette pallus, ja kui se temmale anti, andis ta sedda Wilipile, ja maenitses tedda, enneselle nüüd ka kohta murretseda. Agga se jändas agga nüüd omma rahha ja omma rided ärra, sest töödta teggi agga siis, kui kelgekibbedam nälg tedda sundis.

Hopis teine ello olli nüüd selle emmanda maias — rahho ja hea meel olli igga ühhel, ja emmandal ei olnud ennam murret ühtegi. Agga Wilipi südda iäi kaddedaks Antono önne pärrast, ja katsus keikfuggused kurjad juttud temma peale tösta. Ja kui se ei ollatand, läks ta sihhel warratsel hommikul sallaja senna kambri, kus Antono maggas, ja wahhetas tassa hiljokeste, senni kui teine maggas, ommad ridid, temma riette wasto, ja pistis siis agga jälle minnema. Antono tousis ikka koido aial ülles, ja ei woinud sepärrast mitte selletada, et need Wilipi rided ollid, mis ta selga panni — ka olli Wilip kohhe patta läinud. Sepärrast, kui Antono tulli, ei olnud temmal ennam seäl asset.

Wennike, mis sinnul teggemist siin? ütles Antono, kui ta Wilipit ommast paiast, leidis. Olled sa meleft ärra! kostis Wilip, eks ma ei olle ommas paias. Sinna olled meleft ärra, ütles Antono, ja sedda ütteldes näggi ta, et temma rided Wilipi seljas, ja Wilipi rided jälle temma seljas ollid, arwas siis kohhe, et ta ösel neid olli wahhetamas käinud. Sepärrast kutsus ta tedda ühhe nurka, ja ütles tassa hiljokeste temmale: „Kui ma teaksin, et sa

Eesti Mai Rahwa Kalender 1812, lk 23